

[Duetoft]

I forbindelse med aftalen bortfalder en række af de erhvervsbelastende forslag, der var i regeringens oprindelige finanslovsforslag. Det er udlandslempelsen, det er varelager nedskrivningerne, det er dieselafgiftsforhøjelsen, og det græder vi meget tørre tårer over; vi er nærmest glade for det, for vi synes ikke, at det er det rigtige tidspunkt at gå ud og belaste specielt erhvervslivet.

Til gengæld betyder det, at 6 pct.-skatteforslaget bortfalder, og her er vores tårer lige så tørre. I virkeligheden må jeg sige, at da regeringen fortalte os, hvad det ville koste os, hvis 6 pct.-skatten ikke skulle blive til noget, var man lige ved at kunne bruge det gode gamle udtryk, at det var et tilbud, man ikke kunne afslå; på regeringens liste var rent faktisk alt det, vi både i valgkampen og i tiden efter valget har sagt at vi ikke kunne lide, så man gjorde, hvad man kunne for at friste os over evne.

Skattelettelser er også efter CD's opfattelse gode, men de er ikke gode, når det er erhvervslivet, der skal betale. For det er jo sådan, at det er erhvervslivet, der skal trække tingene igennem, det er erhvervslivet, der skal sørge for, at vi har råd til en række af de ting, vi skal have råd til i det danske samfund, og derfor var belastningen efter vores opfattelse forkert. Skulle man endelig have fundet finansiering på disse områder, vil jeg gerne herfra i dag gentage, at efter CD's opfattelse havde det været vigtigere at tage afgiftsharmoniseringen i et større hug, end man nu gør med den ene milliard kroner, altså prioritere enten en differentieret moms eller nogle flere af de grænsehandelstruede varer højt inden en personskattelettelser. Det har vi sagt i valgkampen, det har vi gentaget efter valgkampen, og det har vi såmænd også sagt i forhandlingerne, så der er ikke noget nyt i det.

Men vores råd til regeringen er, at hvis man endelig skal finde et flertal for nogle skattelettelser, synes vi stadig væk, at personskatterne er dem, som bør vente længst; der er andre områder, der er vigtigere.

Jeg skal ikke lægge skjul på, at vi kunne have tænkt os nogle flere ændringsforslag, i al fald tre, og det skyldes, at vi synes, at regeringen på tre områder er lidt for optimistisk. For det første mener vi, det kan vise sig, at regeringen har været for optimistisk med hensyn til privatiseringen; vi er ikke sikre på, at der er god logik i at privatisere nogle af statens guldæg. For det

andet er vi ikke sikre på, at den produktivitetsstigning, der er indregnet i finanslovsforslaget, kan holde, og for det tredje er vi ikke sikre på, at medicinaftalen, som man i øjeblikket forhandler med Amdtsrådsforeningen, er særlig god.

Jeg vil gerne herfra sige til finansministeren – og finansministeren bliver ikke overrasket, for finansministeren ved det – at på de tre områder stemmer vi selvfølgelig for finanslovens bevilninger, men vi føler os ikke bundet til, at rammerne skal udfyldes, forstået på den måde, at vi vil ikke privatisere for enhver pris bare for at nå op på et eller andet rammebeløb, som vi vedtager i dag. Eller hvis produktivitetsstigningen viser sig at medføre f.eks. en ganske øget forlængelse af ventetiden i forbindelse med arbejdet i ministerierne, eller hvis man i forbindelse med medicinaftalen dukker op med nogle af de sædvanlige forslag om medicinpræparater osv., er vores afstemning i dag ikke ensbetydende med, at vi har sagt ja til det og føler os forpligtet til at følge det op.

Det forbehold vil vi gerne have lov at tage. Det kan godt være, at man fra starten skulle have lavet nogle mindre rammer for at sætte forventningerne lidt lavere, men sådan skulle det ikke være, og nu har vi i al fald taget vores forbehold.

I forslaget er der indarbejdet en pulje på 600 mio. kr. til boligejerne, og det ligger i forslaget, at har man ikke fundet anden anvendelse gennem forhandlinger før den 1. maj, bruges pengene til et permanent bortfald af stempelafgiften og en udvidelse af rammen for byfornyelse. Jeg vil allerede i dag sige, at CD vil anmode om, at vores forslag om 15.000 kr. i fradrag for vedligeholdelse på ejendomme bliver taget med i forhandlingen som en af de muligheder, man ser som et alternativ til bortfald af stempelafgiften. I virkeligheden mener vi nok, at stempelafgiften hjælper de forkerte, nemlig de mennesker, der skal handle, men i virkeligheden er de mennesker, vi skal hjælpe, dem, der kan blive tvunget til at handle, altså hjælpe mennesker til at blive boende, hvor de bor, i stedet for at koncentrere os om dem, der bliver nødt til at sælge. Jeg ved godt, der er mennesker, der er nødt til at flytte på grund af deres job, men det er dog vigtigt, hvis vi kan være med til at forhindre, at nogle mennesker skal føle sig tvunget til at flytte, uden at det er af jobmæssige hensyn. Det vil